

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ

ΕΙΣ ΩΡΑΙΑΝ.

Τὰ Οὐράνια φῶτα στέκω νὰ ἐξετάσω
 Μὲ προσοχὴν εἰς ὄλον τὸν αἰθέρα,
 Παρατηρῶντας διὰ νὰ εὐρῶ ἔν' ἀστέρα
 Μὲ τὰ λαμπράσου μάτια νὰ τὸν μοιάσω.

Ἄλλ' εἰς μάτην φοβοῦμαι θὰ κοπιᾶσω
 Ἄν καὶ διατρέξω ὀλόκληρον τὴν σφαῖρα...

Ὡς φῶς τερπνόν, ποῦ ἐκείνην τὴν ἡμέρα
 Θωρῶντας σε τὸ φῶς μου ἐπῆα νὰ χάσω!

Δύο μαῦρα μάτια ζωηρὰ ξανοίγω,
 Καὶ τὰ σπλάγχνα μου ἀνάπτουσι μὲ μία:
 (Ἄμποτες τότε νάχε τὰ ἀποφύγω!)

Ἀμέσως μὲ κυριεύει ἀμηχανία,
 Καὶ μόλις εἰς' αὐτὰ τὸ βλέμμα ἐμπήγω,
 Μὲ πληγώνει ὀξὺ βέλος τὴν καρδία.

Τῶν Ἰταλῶν τὸ Sonetto, ἂν καὶ λυρικὸν ποίημα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπέχει παρ' αὐτοῖς τόπον ἐπιγράμματος: αὐτὸ κανονικῶς συνθίτεται ὑπὸ δεκατεσσάρων στίχων, ἔθεν καὶ δεκατετράστιχον ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἐπονομάσωμεν. Εἶναι ἔν ἀπὸ τὰ καλῆτερα ποίηματα, δύσκολον ὅμως ἐπειδὴ πρέπει νὰ περιέχῃ τέλειον νόημα καὶ ὀπωσοῦν εὐφυῆς. Ἡ τόσον εὐστροφος καὶ ἄρμονικὴ γλώσσά μας, μὲ ἐξάρρυνε νὰ προσπαθῆσω καὶ τοῦτο το εἶδος τῆς ποιήσεως, καὶ λοιπὸν τὸ προσφέρω εἰς τὸ κοινὸν ὡς δοκίμιον. Ἄν οἱ Ἰταλοὶ εἰδήσασαν παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν τόσων καὶ τόσων εἰδῶν ποιήματα, μὴ θυνάμενοι ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι νὰ μεταχειρίζομεθα μετὰ ῥυθμοῦ καὶ ἄρμονίας τὰ ἐκείνων, διότι κακῆ τύχῃ τὴν Ἑλληνικὴν προσωδίαν ὑπερήθημεν, δὲν εἶναι κακὸν φαίνεταιίμοι νὰ εἰσάξωμεν πρὸς πλουτισμὸν τῆς νεωτέρας μας διαλέκτου κἀκεῖ εἶδος τῶν Ἰταλικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐξαιρέτα ἐφαρμόζονται εἰς τὴν καθομιλουμένην μας γλώσσαν.